

Kopriva Nikolett

Október

2021. október 01. péntek

Baj van – írta anya reggel, tanakodom, mit tegyek, elkezdem a hazautam szervezni, munkába megyek, határidős feladatok, káosz a fejben, kint telet, hideget sejtető szürke színek, a munkácsi dohánygyár lángolni kezd, lassan tűnik, az enyészete lesz, holnap hajnalban indulunk Kamival, kapkodva, de sikerült elintézni, ezért hálás vagyok, tovább maradok a határidők miatt, otthon pedig, megfeledezve arról, hogy rég angolórán kellene ülnöm, megragadom a kezembe eső ruhákat, és bedobálom őket a hátizsákba.

2021. október 02. szombat

Hosszú, időtlen délutánok jutnak eszembe róla, a kötött pulóverek, a töltött káposzta, mindig telt volt, most aprón, sápadtan, törékenyen fekszik a rekamén, amikor magához tér, repülő madarakról beszél.

2021. október 03. vasárnap

Éjjel Keriék is megérkeztek Németországból, reggel apával templomba megyünk, kint aranyszínű minden, egy bácsi harmonikázik a macskaköves sétányon, jó itthon, és elfogadták két versem közlésre az Esőben, aminek elképesztően örülök, titokban mégis minden gondolat mögött egy sokkal intenzívebb gondolat vibrál, elnyomja az összes többit: el fog jönni a kedd, mi van, ha nem látom őt többé, így hogy menjek el?

2021. október 04. hétfő

(Munkács, Latorca folyó)

2021. október 05. kedd

Ma Borges előadásait olvasom Swedenborgról és a halhatatlanságról, Szabó Lőrinc Naplóját '45-ből, belekezek egy Csáth-novellába, ezt is félbehagyom, Borges köt le végül, főleg az a rész, amikor felidézi a Phaidónban Szókratészt utolsó napján, a méregpohár előtt, amikor búcsúzni jönnek a barátai, csak Platón hiányzik, s ekkor ő magát először és utoljára nevére nevezve az egész nagy életműben, azt mondja Szókratészen keresztül: Platón azonban, azt hiszem, beteg volt.

2021. október 06. szerda

Rémes napra számítok a munkahelyen, mert mindig rémes, ha visszajövök a szabadságról, talán épp emiatt sikerül jobban, s végül jókedvűen jövök haza, kreszt tanulok, lassan haladok, elképesztően unom, csak a tömegközlekedéssel akadt kudarcaim s a nemrég megvásárolt tanyánk motivál, fontos, mindenki mondja, mennyire fontos a vezetés, de nehéz koncentrálnom, ahogy mindenre nehéz volt ma is, állandóan rá gondolok, a tegnapi búcsúra, hogy én itt, ő ott, köztünk egy országhatár, anya azt mondja, egész nap alszik, bárcsak tudnám, mit álmodik, s hogy jó-e neki ott.

2021. október 07. csütörtök

05 óra 38 perc, benne maradt az álomban.

2021. október 08. péntek

Porcelánarca lett, a régen ismert szoba eddig ismeretlen arcát mutatta, a kiismert tárgyak, fényképek, függönyök észrevétlenül húzódtak meg a gyertyák mögött, a tükrök le voltak takarva fehér lepellel, ő a szoba közepén aludt feketén, magasan és méltóságteljesen, valami olyan tudás birtokában, mely mellett mi, akik maradtunk, teljességgel eltörpültünk, álltam mellette, próbáltam gondolni, elmondani egy imát, de felcserélődtek fejemben a mondatok, széthullott minden szó, s meg sem próbáltam összeilleszteni a betűket.

2021. október 09. szombat

Mindannyian a házban lézengünk, minden furcsa, nagyon furcsa és üres így, mintha az agy folyamatosan oda akarná képzelni a megszokott helyeire, mert törvényszerű, hogy ott kell lennie, nézzük a tárgyait, ruháit, ékszereit, gondolkodom, ha nem itt, vajon hol van most? lát minket? erősen érzem, biztosan itt kell lennie valahol, talán megbújik a vitrinüveg vagy valamelyik ajtó mögött, de az egész tér tátong a hiánytól, délután kimegyünk a temetőbe gyertyát gyújtani, hosszan, némán, árván állunk a sírja mellett.

2021. október 10. vasárnap

Otthonról haza, az ukrán határon hajnali hidegben megszokott ácsorgás, Mészöly és Polcz Alaine levelezését olvasom az úton, megérkezve egy ráncos öregasszonyt kezdek rajzolni szénnel, hozzá kaotikus zenehallgatás, mindegyik más hangulat: Debussy, The Cinematic Orchestra, hangtálak, végül a Desiderii Marginis Hostia c. számával tudok azonosulni leginkább, ezt hallgatom újra és újra, zajok, kattogások, a klipben bűvárok úsznak a kékségben, a kislámpa fénye, a meleg tea, a szénceruza sersistergése meditatív állapotba hoz.

2021. október 11. hétfő

Mindjárt éjfél, most értem végére a versírásnak, nagyon izgatottá tett, tényleg jónak érzem, és első nekifutásra, ez elég ritka, el is nevezem Esti éneknek, sikerül így elaludnom? egyébként egész nap Ágoston egy mondatára próbáltam visszaemlékezni, de nem tudtam felidézni.

2021. október 12. kedd

Ameddig mi létezőnk, a halál nincs jelen, mikor pedig a halál megérkezik, mi nem vagyunk többé, mondja Epikurosz, régebben sok hasonló gondolatot olvastam a halálról, főképp Seneca, Epiktétosz és Marcus Aurelius gondolatait tettem el útravalóul, mert ezek mind segí-

tettek kívülről, könnyedén tekinteni erre a dologra, most mégis tehetetlenül állok minden filozófia előtt, úgy érzem, bármikor felhívhatom, és ő fel fogja venni a telefont.

2021. október 13. szerda

Jó dolgok történtek, az első jó, hogy melegszendvicset csináltam vacsorára, amivel sosem lehet melléfogni (vaj, felvágott, főtt tojás, sok sajt, csak ennyi), a bundáskenyéren kívül talán a legjobb választás, a második jó, hogy tegnap megvettem a Tool-koncertjegyeket előkarácsonyi-ajándék gyanánt Kaminak, izgatottság, lehet, hogy a Bonobo, Cult of Luna, Dead Can Dance, Carbon Based Lifeforms, Hidden Orchestra neveivel fémjelzett katartikus koncertélmények sorába kerül ez is jövő tavasszal? a harmadik jó közelebb van időben: október végén meglátogatom egyik jó barátomat, Ponty Aladárt - az utolsó menetjegyet sikerült megvennem Kolozsvárra.

2021. október 14. csütörtök

„miért az emlékek, miért a multak?/miért a lámpák és miért a holdak?/miért a végét nem lelő idő?/vagy vedd példának a piciny fűszálat:/miért nő a fű, hogyha majd leszárad?/miért szárad le, hogyha újra nő?”

2021. október 15. péntek

Ma ragyogott a köd, amikor kiléptem az ajtón, mintha egy hatalmas, finom anyagból készült függöny csüngött volna az égből, betakarta az erdőt, pusztát, házakat, szeretem a ködöt, mert lépteimmel egyidejűleg körvonalazódnak körülöttem a dolgok, melyek mellett minden nap – mit sem sejtve a bennük rejlő varázslatról – csak úgy elmegyek, amikor köd van, ámulattal bámulom őket, felfigyelek a faágak kontúrájára, s minden formára, ami lassan és óvatosan előbújik mögüle, de ez nem minden: amikor köd van, a Nap fehér, fényes gömb odafent, sugaraival folyton nyújtózkodna a föld felé, látom, ahogy erőlködik, áttörné ezt a titkos fátylat, de csak ki-tüntetett pillanatokban sikerül neki.

2021. október 16. szombat

Este Ádámmal és Rékával Middlemist Red-koncertre megyünk a Grandba, a Middlemist Redről (s kifejezetten a Supersonic Overdrive c. albumról) mindig eszembe jut, ahogy még Pesten jártam a sok hatalmas régi épület között, útvesztő a város, kicsit hűvös van, és úgy érzem, tényleg, igazán szabad vagyok, hogy itt és most bármit megtehetek, amit csak akarok, hát magamhoz ölelem az egész világot.

2021. október 17. vasárnap

Sok mosolygó emberrel találkoztam, épp olyan volt, amilyennek gondoltam – időtlen, züllött lebegés.

2021. október 18. hétfő

Ha tehetném, egy tengerparti szigetre költöznék, minden hajnalban úsznék a tengeremben, napközben kávét főznék és vízipipáznék, Bukowskit olvasnék, a zöld manzárdos házamban élnék, minden este az erkélyen aludnék el, és dúdolnám, hogy there's a bluebird in my heart but I say: stay in there, I'm not going to let anybody see, there's a bluebird in my heart that wants to get out but I pour whiskey, I take a cigarette so the whores, the bartenders, the grocery clerks never know that he is in there...

2021. október 19. kedd

Lehet, hogy a pokol épp annyira itt van köztünk, mint a mennyország – néha mi teremtjük őket önmagunknak, néha külső tényezők, az érzés mindkét esetben hasonló, annyiban mégsem, hogy a saját poklunk enyhítésén dolgozhatunk, rajtunk múlik, ellenben a kívülről érkező poklot sokszor csak elfogadni tudjuk, önmagunkon kívülre zárni, mert senki más nem fog megbékíteni minket, kivételt képeznek azon kevesek, akik varázslók, s bár elvegyülnek a tömegben, és sokszor nehéz észrevenni őket, itt élnek ők is, akárcsak az ördögök.

2021. október 20. szerda

Állítólag szélsőséges vagyok, többen mondták, pedig jól tudom, hogy a fekete és fehér között ott vannak a kedvenc színeim: az ibolya, a zöld, a bíbor, a narancs, előnyösebb lehet ezekben létezni, a fekete és a fehér egyformán elvakítanak.

2021. október 21. csütörtök

Ma feldobott egy képet a net, amit hat éve tettem ki, egy kapucnis lányt ábrázol, a háta mögött áll egy fiú, aki fejhallgatót tesz a lány fülére, így utaznak egy buszon, a képből nem, de a filmből kiderül, hogy nem ismerik egymást, és a fejhallgatóból a Dust it off c. szám szól, még ma is, ha valaki megkérdezi, mi a kedvenc filmem, kapásból mondom, hogy az I origins az (pedig rengeteg kedvenc filmem van), s ez a jelenet villan be elsőként, ilyenkor eszembe jut, hogy régen a buszon állva tényleg hittem, hogy egyszer valaki a fejemre tesz egy fejhallgatót, ma már megmosolyogtató és gyerekes, de tényleg így volt.

2021. október 22. péntek

Néha elvesztem az időérzékelésem, nem érzem, hogy telik, egyáltalán, hogy létezik idő, ez jó vagy rossz dolgok miatt is bekövetkezhet, az időbe való visszatérés, a ráébredés, majd az órára való rápillantás mégis kicsit arcucsapásszerű érzés, ami viszont fontos, hogy beszélgettünk papámmal, most először virtuálisan, mert eddig mindig őt hívtam, és papa csak távolról köszönt be, jó volt beszélni, furcsa, hogy már két hete, de én továbbra sem veszek tudomást a nemlétéről.

2021. október 23. szombat

Jót ebédeltünk Kamival és Bandival Szegeden, ezután Somogyi Tibivel és egyik barátjával találkoztam, Debrecenből jöttek, beestünk egy darabra a Sarastroban (SZESZT volt), két pohár bor után tovább indultunk a Nyugiba, ahol jó hangulatban sok szörpös vodkát ittunk.

2021. október 24. vasárnap

Ma Kamival ismét máshol ebédeltünk (pedig nem szoktunk gyakran étterembe járni, s most milyen jól esett), aztán ki a tanyára, megmutatta, hogy haladnak a munkálatok a ház belsejében, elképesztő a csend, elképesztőek a fák, elképesztő, hogy a miénk, este beutazom Szegedre megnézni Tibit, a Tartuffe-öt játsszák, általában elég kritikus szemmel nézem a színdarabokat, viszonylag ritka, hogy beléjük feledkezem, de ez most ilyen, ráadásul egyik pontnál Tibi Valér szerepében a kezembe nyomott egy csokor virágot, nagyon nevettem, szórakozottan indultam haza, a buszon végtelennek tűnő zenehallgatás, magyar zenék többnyire: Szabó Benedek és a Galaxisok (Lehet, hogy rólad álmodtam), Cseh Tamás, Quimby, Hiperkarma.

2021. október 25. hétfő

Ma az L-lel való beszélgetésben az ragad meg leginkább, amikor a fáról beszél: hogy gondolkodjak el, milyen lenne az én fám, ha megpróbálnám lerajzolni, milyen lenne a törzse, lombkoronája, lennének-e gyökerei, ha igen, milyen vastagok? s hogy ennek a fának a természete a saját otthonom megtalálásának kérdésével is összefügghet.

2021. október 26. kedd

Időnként szembesülök az emberi rosszal – de mi a rossz? nem egyértelmű, azt viszont tudom, hogy van rossz, amit a zsigereidben érzel, s olyankor mintha köveket pakolnának a mellkasra, amelyek aztán napokon keresztül vergődnek-koppannak-törnekzúznak-csattognak – ma jógán háton fekvé elviselhetetlennek tűnő fájdalom a testben, végül belefeledkezés, eltűnt, de ha rá gondolkodom, érzem, tompán még ott van, csak átlényegült.

2021. október 27. szerda

Vajon jó a vers, amit végre valahára végigírtam? Négy kis versszak, mégis a levegőben csüngött napokig, bizonytalan vagyok, jó-e, és a címe is olyan semmitmondó (Szélvihar), de felszabadultságot érzek, elküldöm Végh Attilának, ő majd segít kívülről megnézni, egyébként ma írás közben: Philip Glass, Chopin, Satie, Liszt.

2021. október 28. csütörtök

Attila szerint a Szélvihar jó, nem talált benne semmi kivetnivalót (ilyen nagyon ritkán van), és én rettenet örülök, elborzadtam, amikor rájöttem, mindjárt hó vége, és csak két kis verset írtam, de ezek remélhetőleg benne lesznek az új kötetben, hmm, ha kevesebbet írok a szükségesnél, az nem jó, olyankor mindenhova mániákusan magammal viszem a moleskine-t, a ceruzát, akkor is, ha tudom, lehetetlen olyan körülmények közé kerülnöm, hogy elővegyem, türelmetlen létállapot, amin csak az írás segít, nem véletlen, hogy ma otthon hagytam, tegnap írtam, s ma nyugodt voltam, jobb az emberekhez.

2021. október 29. péntek

Kár volt aggódnom, mert a kolozsvári busz a helyén állt, nem kóvályogtam, nem tévedtem el, nem féltem a sötétben, a Népligetben várakozva egy beszélgetéskötetet olvastam – Dragéi hajnalok a címe – Onagy Zoltán beszélget Zalán Tiborral, nem csak ezért különleges, hanem azért is, mert a könyvet Zalántól kaptam április huszonegyedikén a Grinzingiben ülve, a dátumot pedig azért tudom ilyen jól, mert a járvány miatti hosszú bezárások után ezen a napon nyitottak meg a teraszok, volt a levegőben valami megmagyarázhatatlan, bizsergető, amitől ma is megremeg a lábam, mintha mind ismertük volna egymást a budapesti utcákon, mosolyogtak a szembejövők, aznap ebben a lázban várakoztam a Grinzingi előtt, ebben a lázban lett enyém ez a könyv.

2021. október 30. szombat

Bizonyos városokban elképzelem, kik jönnének szembe az utcán, ha egy kicsivel régebben, más helyen éltem volna, így képzeltem el Kafkát Prágában, Mozartot és Beethovent Bécsben, Erdélyi Bélát Ungváron, ma Kolozsváron Szőcs Géza szellemét láttam a kaszinó melletti tóparton sétálgatni.

2021. október 31. vasárnap

A házsongárdi temetőben a sok fa, bokor, sír és kriptá és halott között nyugalmat éreztem, aranyszínű volt minden, megrendíthetetlen csend ült, állandó csend lehetett, mely egy pillanatra megcsapja az arra tévedőt, idekint, a sírok fölött sok volt a gyertyát gyújtó, idekint élet volt és halk beszédek, megálltunk Dsida sírboltjánál, elgondolkodtam, már csak hat évvel vagyok fiatalabb nála, most úton haza, bele az éjszakába.